

Ein Heini frá grindafferðini, Heini Petersen (1882-1948)

og vit skuldu sigla 26. september. Tá kom eitt himmalsins ódnaveður og stormur. Alt frysti til.

Vit máttu bræða kava fyri at fáa nakað at drekka. Men umsíðir sluppu vit úr ísinum og fingtu eina góða reisu heim. Vit koma á Havnina 19. november.

Við kraftblokki, á hemara-veidu og í farmasigling

Eg havi eisini verið við nótabátum. Eg var við tí fyrsta »Finni Friða« úr Gøtu, sum var ein umbygdur línubátur. Skipari tá var Finnbogi Hansen hjá Grækari í Gøtu.

Eg havi eisini verið við tveimum svenskum nótabátum. Annar var »Ajax«, fyrrverandi »Vingaborg«. Skipari var leirvíkingurin Eyðbjørn Lervig, sum seinni førði »Tjaldrið«. Hin var »Abba«. Poul Grunnveit úr Vík var skipari.

Eg var eisini nøkur ár við »Baki«. Vit fiskaðu hemara og svartkalva við Labrador. Hetta gekk sera væl. Eg var kokkur og sigldi eisini við »Baki« til Grimsby við flaki. Onkran túr vóru vit í Cuxhaven. Eisini í Boulogne í Frankaríki. Tveir túrar fóru vit gjøgnum Kielarkanalina til Poland eftir høgguðsløkki til agn.

Tey síðstu árin eg var burtur, sigldi eg við »Nestindi« hjá Traderline hjá Rósing Rasmussen. Hetta var í 1984, tá ið »Líðartindur« kom. Hann fekk ikki langa tíð. Hann var frammanfyri sína tíð við »roll on« og »roll of«.

Rósing skal eiga tað, at hann var ein góður reiðari.

Tí kom kokkurin at eita Heini

Eg kann minnst sum smádrongur, tað vóru tvey áttamannafør í Oyndarfirði við árum. Annað var eitt sum bøndurnir áttu. Tað varð eisini brúkt sum nótabátur. Tað vóru húskallarnir, sum kastaðu nó. Teir vóru sum høvdingar, bøndurnir og keypmenninir í Oyndarfirði.

Hin báturin var bygdur sum grindabátur. Eg minnst, at mammu-

beiggi Dánjal Jákup Anthoniussen, bátasmiður, hann var biðin um at smíða hendan bát. Hans, beiggi mín, var húsasmiður, hevði lært hjá Nordal Jacobsen, men hann dugdi eisini at smíða bátar. Hann var snøggur maður, og hann smíðaði henda góða bát saman við Dánjal Jákup.

Hvat Dánjal fekk í løn fyri at smíða bátin, tað veit eg ikki, men Hans fekk eina bundna tryggju.

Báturin fór til Suðuroyar, og hann er ein av grindabátunum í Vági.

So er tað, at grindaboð eru í Klaksvík. Teir fara við hesum áttamannafarinum. Teir draga bátin oman, og tað standa fyra menn við bátin. So kemur ein framvið og sigur við teir: »Fara tit í grind.« »Ja,«. Um hann kundi sleppa við. »Nei, vit eru mannaðir«, har stóðu bara fyra menn. »Mannaðir?« spurdi hin. Jú, teir bíðaðu eftir elduvíkingum. Oyndarfjørður og Elduvík vóru so nær í slekt. Tað var so grúlliga væl millum bygdin. Teir lógu eisini saman í sókn.

Tað var brim í Elduvík, so teir sluppu ikki út. Tí var tað, at teir bíðaðu eftir elduvíkingum. Elduvíkingar høvdu eisini orð fyri at geva sær so góðar stundir. So koma teir eina ferð, og tá verður farið. Men tá teir koma inn móti pollinum í Klaksvík, nú frætta teir, at grindin er deyð.

Teir fara tískil ikki inn til Klaksvíkar men leggja at landi í Ánunum. Tá vóru bara 3 ella fyra hús í Ánunum, og tey stóðu nakað niðan frá. Undir einum vegg stóð ein maður. Teir ganga so gásagongd niðan eftir. So spyr hesin ánamaður tann fyrsta: »Hvør Guds vinur er tú?«

Hann var Heini Berner Clementsen úr Anfinnstovu í Elduvík.

So kemur tann næsti, Heini Nygaard úr Nýggjustovu í Elduvík. Tann triði kallaðist Heini Eldevig, vanligi róptur Lítli Heini.

So kemur tann fjórði: Heini Hansen úr Árstovu í Elduvík, vanligi róptur Stóri Heini.

Nú koma oyndfirðingarnir: Heini Joensen, vanligi róptur Palli-Heini, Heini Joensen, vanligi róptur Heini í Mórsastovu, Heini Petersen, vanligi róptur Heini í Hoygarðshúsi, og Heini Dahl, vanligi nevndur Heini í Stovuni.

Tá svarar ánamaðurin til: »Nógv fyri at koma her og reka spott á meg. Tí eg eiti Heini Johannesen!«

Hetta var nokk so lægið. Tað vóru bert 10 ár millum tann yngsta og tann elsta, og allir vóru systkina-børn. Eg minnst teir eisini allar.

Søgan um allar hesar Heinar, sum gjørdust ov seinir, sigst at hava givið navnið til teir kokkar, sum hava verið ov seinir at hava máltíðirnar klárar!

Gjørdist leirvíkingur

Orsøkin til, at eg gjørdist leirvíkingur var, at konan var úr Leirvík.

Dánjal í Ansastovu, mammubeiggi Pola, smíðaði grindabátin, sum Poli umrøður, saman við beiggi hansara, Hans. Her er Dánjal saman við soninum Hans Christian

Heini Dahl, (1872-1956), í Stovuni, og Henrietta Høgnesen mæta Símun Jakku á Hellunum við postsekki. Heini var ein av teimum átta Heinunum, sum fóru í grind

Ein av Heinunum, sum vóru ov seinir í grind, Heini í Mórsastovu (1882-1970)

Eg ætlaði tað ikki. Men tað bleiv soleiðis. Eg ætlaði mær at búgva í Klaksvík, har eg hálvavegna hevði keypt hús.

Verfaðir mín var Christian Christiansen. Hann var ein av teimum, sum sluppu við lívinum við »Ernestinu«, tá ið hon gekk burtur í 1930.

Tað komu fimm beiggar av Skála til Leirvíkar. Ein av teimum var Christian verfaðir mín. Hann var kallaður Steinur, tí hann búði fyrstu árin hjá eini fastur

heima við Stein sum kallaðist Lena. Har var ein annar í húsinum sum æt Christian. Fyri at skilja teir at varð verfaðir kallaður Steinur.

Beiggin Petur Hans vaks upp her niðri í Innistovu hjá fastrini, Kristinu. Eftir at húsini hjá honum fórust av minni undir krígunum, flutti hann til Fuglafjarðar.

Brøður teirra Ásmundur og Óla Jákup, vóru á Leingini hjá fastrini, Skála Katrinu.

Beiggin Aksel var eina tíð á

Hellunum. Hann var bert 15 ára gamal, tá ið hann doyði við skipi saman við Óla Jákup. Tí eru fleiri sum eru uppkallaðir eftir Aksel eftir honum.

Genturnar vóru tríggar, Alexandra, vaks upp í Havn hjá einum danskara av týskari ætt, sum hevði Tauser til eftirnavn. Hon giftist við eiðismanni, sum kallaðist Johannes Poulsen, og sum fekk sær Tauser til eftirnavn. Hann gjørdist ikki minni enn 105 ára gamal, elsti føroyingar vit vita um við vissu.

Johanna giftist til Vágs, kom at eita Sumberg.

Axelina giftist til Selatraðar, hon var uppkallað eftir beigganum. Pápabeiggjarnir hjá Steini (Kristiani) her í Leirvík vóru gamli Svend, Guttorm og Christian Christiansen. Christian doyði sum ungur við »Cyclon« í 1903.

Christian átti eina dóttir sum kallaðist Malena á Leingjuni, hon var forlovað í suðri við Emil, sum fórst við General Gordon. Malena bleiv seinni gift við Sylverius, hansara næsta gifta, og fingtu børnini Otto, Kristianu og Klaru. Otto fórst í útlandum.

Tøkk til Pola

Poli og Jensy fingtu eina dóttir, Kristensu, og tveir synir, Mikkel og Hákun. Tað eru longu fleiri ár síðani, at Jensy doyði. Men Poli klárar seg væl einsamallan. Hann er gamal kokkur, og hetta hjálpir um. Heimahjálp hevur Poli ikki brúk fyri.

Poli er ein av teimum, sum tað er stuttligt at kenna. Hann skal havtakk fyri sína frásøgn. Tað skal vera ynskt honum hjartaliga tillukku við teimum 90 árunum í gjár.

Í komandi parti verður frásøgn um Anfinn Mikkelsen, sum hevur búð í Canada stóran part av lívinum

Óli Jacobsen
olijacobsen@olivant.fo

